

Μαρία τρέφεται και αὐξεί ἀδιακόπως ἐν ἑαυτῷ. Ὁμίλησε πρὸς τὴν Νέλλην περὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ συμμαθητοῦ αὐτοῦ, ἧτις τὸν εἶχε ποτὲ καταγοητεύσει. Ἡ Νέλλη ἀφ' οὗ τὸν ἤκουσαν ἡσύχως, εἰκνισθεὶς τὴν κεφαλὴν της καὶ τῷ εἶπε:

— Δὲν εἶναι αὐτὴ, φίλτατε Γεώργιε; ἡ σύντροφός, ἣν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω, συμμεριζομένην τὴν τύχην σου. Ἐσπέραν τινα τοῦ φθινοπώρου, ὁ Γεώργιος εἰσήλθεν εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία κατοικεῖ μετὰ τῆς ἀξιοσεβάστου αὐτῆς μητρὸς. Δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη πολυτέλεια, ἣν ἐπὶ τινι κατοῦν ἐθεώρει ὡς ἀναγκαίαν ὁ ἔμπειρος κερδοσκοπὸς· ἀλλὰ δύο εὐσεβεῖς ψυχαὶ ζωοῖν ἡσύχως ὑπὸ τὸ πατρικὸν τοῦ Θεοῦ ὄμμα.

— Μαρία, εἶπεν ὁ Γεώργιος, διατηρήσας μικρὰν ἀνάμνησιν τῆς φιλίας, ἣν ἄλλοτε σοὶ ἐδείκνυον;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ νέα κόρη νομίζω ὅτι τὴν διατηρῶ εἰσέτι.

— Ἄ! ὅταν σοὶ τὴν εἶχον προσφέρει, πόσον εὐτυχῆς ἐποχὴ ἦτον ἐκείνη!

— Ναί.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἐπανηρχομένη εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν;

— Ἀληθῶς;

— Οὐδὲ ἐν τοῦ μεγάλου κόσμου θέλητρον δύναται νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὴν ληθμονήσω.

— Νομίζεις;

Ὁ Γεώργιος ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν εὐγλωττίαν του, ἀλλὰ παράτα ἐμποδίσθη. Ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν εἶχε μεταχειρισθῆ μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὴν γλῶσσαν τοῦ κόσμου τῶρα, ἡ γλῶσσα αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδέας του.

Μετὰ μικρὰν αἰωπὴν, ἐπαναλαμβάνει τὴν συνομιλίαν του.

— Εἶσαι εὐτυχῆς ἐδῶ, Μαρία;

— Ζῶ μετὰ τῶν καλῶν φίλων.

— Ἡ ἀδελφὴ μου Νέλλη σε ἀγαπᾷ πολὺ.

— Δὲν ἀμφιβάλλω.

— Εἶναι ἀργὰ πρέπει ν' ἀναχωρήσω. Καλὴν νύκτα Μαρία.

— Καλὴν νύκτα Γεώργιε.

Καὶ ἡ νέα κόρη ἀφαιρεῖ μετὰ μεγαλοπρεπείας τὴν χεῖρα αὐτῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Γεωργίου, ὅστις δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποχωρισθῆ.

Ὁ Γεώργιος ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔχων ἀδιακόπως ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ τὴν Μαρίαν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ἂν εἰσέτι ἡ καρδιά της εἶναι ἐλευθέρη. Λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας καὶ τοὺς φόβους του. Παρκαλεῖ αὐτὴν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὴν νέαν κόρην. Ἀλλ' ἡ Νέλλη γινώσκει ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς πολλάκις παρεσφόρη, διὰ τοῦτο σκέπτεται.

— Πρόσεξε, τοῦ λέγει ἀγαπῶ πολὺ τὴν Μαρίαν, καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἴδω εὐτυχῆ. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν εὐρίσκεισαι εἰς ἀπάτην;

Ὁ Γεώργιος προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὴν ἀδελφὴν του

περὶ τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων. Ἐπιστρέφει εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, ἧτις ὑπῆρξε τὸ θέατρον τῆς ἐνεργητικότητός του. Ἐπαναλαμβάνει τὰς μεγάλας ἐργασίας του· εἰσέρχεται εἰς τὰς συναναστροφάς. Σήμερον εἶτι μᾶλλον ἀναγνωρίζει τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος τῆς θορυβώδους ταύτης ζωῆς. Αἰσθάνεται ὅτι εἶναι μόνος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ὅστις τὸν ὑποδέχεται μὲν τώρα μετὰ τσαυτῆς φιλοφροσύνης, ἀλλ' ἂν ποτὲ κατατρέχεται ὑπὸ τῆς τύχης, οὐδεὶς ἴσως ἐξ ἐκείνων οἵτινες σήμερον δεικνύουσι πρὸς αὐτὸν τσαυτὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἣ θέλε τὸν βοηθήσει.

Ἐπανερχεται πλησίον τῆς Νέλλης καὶ διηγεῖται αὐτῇ τὴν νέαν αὐτοῦ ἀπόπειραν. Σήμερον δίδει αὐτῇ πίστιν εἰς τοὺς λόγους του. Ὑπόσχεται ὅτι θέλει ἴδει τὴν φίλην της καὶ θέλει τῇ εἶπῃ πόσον ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐνομάσῃ ἀδελφὴν.

Ἐυλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς. Ἡ Μαρία ἀγαπᾷ τὸν Γεώργιον· τείνει δὲ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα μετ' ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης.

Ἐκ Πατρῶν.

N. Π. Θ.

Ο ΡΟΥΣΣΩ ΑΝΑΡΩΝΝΥΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Εἶδον τὰς θλιβεράς μου ἡμέρας ἀποκλινοῦσας πρὸς τὸ τέμα αὐτῶν, καὶ καθ' ἃς ἐσφρίγων τὴν ἡλικίαν, προσήγγιζον τῇ δύσει αὐτῶν ὁ θάνατος ἐξαπλῶν τὰς ζωφώδεις πτέρυγάς του, ὡς φοικαλέον παραπέτασμα, ἐκάλυπτε δι' αἰωνίου σκότους τὸ φῶς, οὕτινος νῦν ἀπολαύω. Καὶ ἐν τῇ δλεθρία ταύτῃ νυκτί, μάτην ἐζήτουν τὸ λοιπὸν τῶν θλιβερῶν ἡμερῶν μου, ὡς δὲ ἡ ἔλαφος ἐπιθυμεῖ ὕδατος ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτω ἐπεθύμουν αὐτῶν.

Ἐπέρτατε Θεέ, ἡ χεῖρ σου ἀπαιτοῦσα τὸ τάλαντον, ὅπερ πρὸς σοῦ ἔλαβον, ἔρχεται νὰ διαρρήξῃ τὸ τῶν ἡμερῶν μου νῆμα. Ὁ τελευταῖός μου ἦλιος ἐγειρόμενος τοῦ θρόνου, τὴν πνοὴν παρ' ἐμοῦ ἀφαιρεῖ, ὡς τὸ ξηρὸν φύλλον, ὅπερ ἀποσπαθὲν ἐκ τοῦ κορμοῦ καθίσταται τὸ παίγιον τοῖς ἀνέμοις. Ἐκ τῶν φωνῶν μου, ἐκ τῶν θρήνων μου ἡ ἀσθένειά μου ἐφαίνεται τρεφομένη· καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου δακρῶν πλήρεις ἠδυνάτου νὰ ἀνυψώσιν.

Οὕτως ἔχων ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ νυκτί, ἔλεγον· Ὁ νύξ! σὺ θὰ καλύψῃς με διὰ πάντοτε μετὰ τὸ σκότος. Στρέφω δὲ πρὸς τὴν χρυσοθρόνον Ἡὼ, ἐπανελέγον· τὸ φῶς, ὅπερ μοι μεταδίδεις, εἶνε τὸ τελευταῖον τῶν ἡμερῶν μου! Θεέ δίκαιε, ἡ ψυχὴ μου εἶνε ἐν τῇ σκοτίᾳ, αἱ αἰσθήσεις μου πεπηγᾶν ἐκ τοῦ τρόμου· ἀκουσον τὰς πηνθίμας μου φωνάς, Θεέ, καὶ ἀποκρίθητί μοι. Ἀλλὰ τέλος ἡ εὐμενής σου χεῖρ ἐπέπλησε τὸ διανοιγόμενον βράχθρον ὑπὸ τὰ βήματά μου. Ἡ βοήθειά της ἐνδυναμώσά με, δεικνύει νὰ εὐρίσκω τὴν ζωὴν ἐν τῇ φρίκῃ τοῦ θανάτου. Διὰ νὰ διαφυλάξωμεν δὲ τὴν μνήμην τῶν ἀθανάτων καὶ ἀειμνήστων σου βοηθημάτων, μακρο-

θυμῶν πρκετίνεις τὰς ἡμέρας μας. Οὐχί, οὐχί, αἱ ἱεραὶ σου ἀγαθότητες δὲν θὰ ἐξυμνηθῶσιν ἐν τῇ φρίκῃ τῶν ἐπικηδείων μνημείων μας· ὁ θάνατος τυφλὸς καὶ ἄφωτος ὢν, δὲν θὰ γείνη ἑρμηνευτὴς τῶν ἱερῶν σου ἐντολῶν· ἀδιότι ὁ τάφος δὲν θέλει σὲ ὑμνήσει· ὁ θάνατος δὲν θέλει σὲ δοξολογήσει· οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸν τάφον δὲν θέλουσιν ἐλπίζει ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου» (Ἡσαΐας λή', 18). Ἄλλ' ὅσοι ἐκ τῆς ἀ-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ'.

Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας.

Ὁ νέος αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας ἐγεννήθη τῇ 10 Μαρτίου 1845 δευτοτόκος υἱὸς τοῦ δολοφονηθέντος Τσαρού, ἐγένετο δὲ διάδοχος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πρεσβυτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Νικολάου, ἐν Νικίᾳ τὸν Ἀπρίλιον 1865, τὸν δὲ Νοέμβριον τοῦ ἐπιόντος ἔτους

Ἄλεξανδρος Γ'. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας.

πειλῆς σου, ὡς ἐγὼ, διέφυγον, οὗτοι θὰ διηγηθῶσιν εἰς τὴν φυλὴν των τὰς οὐρανίους σου ἀληθείας. Πορεύσομαι, Κύριε, εἰς τὸν νκόν σου, ζωογονήσω διὰ τῶν παραδειγμάτων μου τοὺς μᾶλλον ἀδιαφῆρους θνητοὺς, καὶ προσφέρων σοι τὸν σεβασμὸν μου, δείξω αὐτοῖς τὴν μόνην χρῆσιν τῶν φώτων, ἅπερ ἐπιδχψιλεύεις ἡμῖν.

ἐνυμφεῦθη τὴν μνηστὴν τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ τοῦ Μκρίαν Δάγμαρ, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, νῦν δὲ μνηστὴν, μετὰ τὴν παρ' αὐτῆς παραδοχὴν τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος, ὡς Μαρία Θεοδωρόβνα. Πρὸ τινων ἐτῶν ὁ τότε διάδοχος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐμπορούμενος ὑπὸ ἄκρων φιλελευθέρων ἰδεῶν καὶ ὡς ἔχων στενοτέρας ἢ ὅσον ὁ πατὴρ του ἐπεδοκίμαζε σχέσεις μετὰ τῶν μυστικῶν ἐταιριῶν τῶν Πανσλαβιστῶν· ἐνῶ ἡ πρόδηλος αὐτοῦ ἀπέχθεια πρὸς πᾶν ὅ,τι ἦτο γερμα-